

Sygn. akt IV CNP 58/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie ze skargi strony powodowej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 6 grudnia 2016 r., sygn. akt XII Ga[...]/16,
w sprawie z powództwa „E...” Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w G.
przeciwko "K... " Spółce
z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 maja 2018 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 6 grudnia 2016 r. oddalił apelację powódki „E...” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. od wyroku Sądu Rejonowego [...] w G. z dnia 22 lutego 2016 r. oddalającego powództwo o zapłatę wynagrodzenia za usługi spedycyjne. W motywach rozstrzygnięcia stwierdził, że strony łączyła umowa przewozu, która nie została wykonana, wobec uszkodzenia ładunku w trakcie transportu.

Od wyroku tego powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, zarzucając, że jest on niezgodny z art. 68², art. 794 § 1, art. 6 k.c. i art. 229 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę, pozwana „K...” Polska spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” dokonuje się w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.).

W orzecznictwie przyjmuje się, że za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. może zostać uznane orzeczenie sprzeczne z niewątpliwymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć oraz takie, które zostało wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „wyrok niezgodny z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki

odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Przyjmuje się, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 r., I BP 3/17, nie publ., z dnia 28 lutego 2017 r., I CNP 11/16, nie publ., z dnia 27 października 2016 r., III CNP 22/16, nie publ., z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, i z dnia 22 lipca 2010 r., I CNP 100/09, nie publ.).

Podniesione przez powódkę w skardze zarzuty wypełniające jej zdaniem podstawy nie uzasadniają wniosku, że wydany przez Sąd Okręgowy wyrok jest sprzeczny z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo, by zaskarżone orzeczenie zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. W skardze powtórzono po raz kolejny tą samą argumentację, która była przedstawiona w toku instancji i została przeanalizowana przez Sąd Okręgowy. Sformułowane przez powódkę zarzuty mają w istocie charakter polemiczny z dokonaną przez Sąd drugiej instancji oceną faktyczną i prawną i nie dowodzą, by przez wydanie orzeczenia doszło do kwalifikowanego, w wyżej przedstawionym znaczeniu, naruszenia przepisów.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że z całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, a nie jedynie potwierdzenia zlecenia organizacji przewozu z dnia 15 maja 2013 r., nie wynika, by wolą stron objęte było zawarcie umowy spedycji (art. 65 § 2 k.c.). Podniósł, że powódka dla wykazania, że łączyła ją z pozwaną umowa spedycji powinna wykazać, iż do jej obowiązków należały czynności związane z organizacją przewozu, kwalifikowane, jako czynności spedycyjne, a czego nie uczyniła. Zaznaczył, że w sprawie można było stwierdzić, że strony poczyniły ustalenia, co do ładunku, jaki zostanie przewieziony, trasy przewozu, wynagrodzenia za wykonanie przewozu, które są elementami właściwymi dla umowy przewozu.

Zaznaczenia wymaga, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie może być oparta na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów

(art. 424⁴ zd. 2 k.p.c.), a Sąd Najwyższy przy jej rozpoznawaniu jest związany podstawą faktyczną rozstrzygnięcia (art. 424¹² w zw. z art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ocena dowodów - pozostaje - zgodnie z porządkiem ustrojowym - wyłączną oceną Sądów orzekających, która nie może być ani kwestionowana, ani kontrolowana przez Sąd Najwyższy. W konsekwencji, nie można osadzać zarzutów z zakresu prawa materialnego na faktach domniemanych przez skarżącą, a nie ustalonych przez Sąd. Skarżąca zasady tej nie respektuje kwestionując, w uzasadnieniu skargi, przeprowadzoną przez Sąd drugiej instancji ocenę dowodów, która miała następnie wpływ na wykładnię łączącej strony umowy (art. 65 § 2 k.c.), a w ostatecznym rozrachunku na jej kwalifikację prawną. Na tej podstawie formułuje następnie zarzuty naruszenia prawa materialnego, twierdząc, że strony zawarły umowę na warunkach wynikających z przedstawionej przez nią oferty, a nie na zasadach ustalonych przez Sąd, przy uwzględnieniu dyrektyw wykładni umów wynikających z art. 65 § 2 k.c. Nie uwzględnia przy tym, że art. 68¹ § 1 k.c. stanowi szczególną regułę interpretacyjną, mającą zastosowanie w sytuacji, gdy na podstawie ogólnych reguł wykładni (art. 65 k.c.) nie można w sposób jednoznaczny ustalić treści oświadczenia woli oblata.

Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przewidziane w art. 398³ § 3 k.p.c., (którego odpowiednikiem na tle skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem jest art. 424⁴ k.p.c.), wyłączenie zarzutów nie mogących stanowić podstawy skargi dotyczy obok art. 233 § 1 k.p.c., także przepisów regulujących tak zwane bezdowodowe ustalanie faktów, czyli art. 229, 230 i 231 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2006 r., V CSK 146/06, nie publ. oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., IV CSK 404/07, nie publ., i z dnia 9 października 2014 r., I CSK 544/14, OSNC-ZD 2016, nr 1, poz. 4).

Zarzut naruszenia art. 229 k.p.c. usuwa się zatem, spod kontroli Sądu Najwyższego, skoro sprowadza się do tezy, że Sąd prowadził postępowanie dowodowe na okoliczności przyznane przez pozwaną i ustalił je wbrew temu przyznaniu. Ponadto, przedmiotem przyznania mogą być tylko fakty, a nie ich ocena prawna, w tym kwalifikacja umowy łączącej strony i wynikające z niej skutki prawne (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1996 r.,

I CRN 222/95, OSNC 1996, nr 6, poz. 87).

W konsekwencji, podstawa faktyczna rozstrzygnięcia, implikująca ocenę w zakresie charakteru prawnego zawartej między stronami umowy, a w dalszej kolejności stosowanych w sprawie regulacji prawa materialnego, nie usprawiedliwia zarzutu skarżącej, jakoby Sąd Okręgowy ferując zaskarżony wyrok oczywiście naruszył art. 68², art. 794 § 1 oraz art. 6 k.c.

Z przytoczonych względów odmówiono przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

O kosztach postępowania wywołanych wniesieniem skargi Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018, poz. 265).

jw

ał